

Milí žáci, rodiče, pracovníci a všichni kdo budete číst tyto řádky.

Zítra 20. 3. jsem se těšil, že se společně uvidíme na mši sv. v 8:30 u sv. Kateřiny, kde společně, lehce se zpožděním, oslavíme sv. Josefa.

Nakonec je tomu jinak...

Co napsat v tomto čase, kdy se naše společnost dostala do tíživé situace. Má to vůbec smysl? Snažíme se chránit, bránit, zachránit, ale máme sílu to zvládnout na 100 %? Troufnu si říct, že k tomu všichni potřebujeme i jak říkají někteří kousek "šťěstíčka", nebo jak říkají jiní "požehnání"...

Zároveň si říkám, jestli je fakt náhoda, že tato situace nastala teď – v postní době. Ve chvíli, kdy víc než kdy jindy koukáme na kříž. Mělo to smysl Ježíši?

Největším pokušením nebylo u Ježíše "to vzdát". Největším pokušením bylo troufnout si hledat smysl.

Nachází se podle mě ve chvíli Velkého pátku.

Tehdy jako dnes se s postupujícím časem vše jen zhoršovalo. Autority a systémy, které měly fungovat, se hroutí, dělají chyby...

Představuji si lidi, kteří na okraji křížové cesty opovrhovali Ježíšem jen proto, že "to nedal", "neodhadl to".

Bojím se, že přijde ještě něco horšího. Ticho Bílé soboty. Ticho, které nelze vydržet, protože i blbý obsah je obsah, ale prázdnota? Co s ní?

Vyprošuju vám všem sílu, abychom dokázali jedno... Úplně nevzdat možnost, že se dočkáme velikonočního rána, okamžiku, kdy prožijeme a pocítíme sílu a radost zmrtvýchvstání.

Pán Vám žehnej.

+ Hyacint O. Praem.